

Зізнання (переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

Я вас кохаю, хоч і злюсь
На почуття свої невчасні.
І сам у дурості нещасній
Я вам відверто зізнаюсь.
Душевні муки й хвилювання
Мені не личать ажніяк.
Та впізнаю з усіх ознак:
Моя хвороба – то кохання.
Без вас нудьгую й позіхаю,
При вас сумую, та терплю
І тільки нишком промовляю:
"Мій ангеле! Я вас люблю!"
Коли я чую із вітальні
Легкий ваш крок, чи сукні шум,
Чи голосок долине дальній,
Я вмиль втрачаю весь свій ум.
Вам зустрічатися не шкода,
Але й розлука не тяжка.
За день страждання нагорода –
Бліда й безтрепетна рука.
Коли ви часом за в'язанням
Мене дивуєте старанням,
Або беретесь за шиття,
Я з неземним зачаруванням
Милуюсь вами, як дитя!
Та де подіть розчарування,
Таємні ревнощі й печаль,
Коли без мене на гуляння
Ви десь рушаєте у даль?
А ваші сльози у куточку
Глухої, пізньої пори,
І ці поїздки у Опочку,
І фортеп'янні вечори?
Аліно! Згляньтесь наді мною!
Невже діла мої лихі,
І через всі старі гріхи
Любов здається вам смішною?

Але удайте, хоч на мить,
Що й ви закохані без тями!
Вам легко грати почуттями:
Я радий сам себе дурить!

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович